

tage ikke alene de saakaldte nationale Heste, men ogsaa de, der extraordinairt ere anskaffede i Anledning af Krigen, og dette Antal er betydeligt, vil det maatte være muligt, at samtlige Udskrivningsdistricter kunne forsynes med det fornødne Antal Heste for Fredstid af de nu indøvede Heste; men, saafremt der dog skulde vise sig Mangel, indeholder denne Paragraph, at Udskrivningsdistricterne da selv have at anskaffe dem, og Slutningen af Paragraphen indeholder det Fornødne om de Midler, som maatte være at anvende, naar et Udskrivningsdistrict viser sig forsømmeligt med at anskaffe det fornødne Antal af brugbare Heste.

ad § 8.

Med Hensyn til de Egenstaber, der udfordres for Hestene, har Udkastet holdt sig til de nugældende Bestemmelser, navnlig den Forordningen af 14de September 1774 §§ 25 og 27, samt Placaten af 24de August 1842, undertagen forsaavidt den Alder, hvormed en Hest af ny maa antages, er foreslaaet fra 5 til 7 Aar, istedetfor fra 4 til 8 Aar, idet Hesten ved dens Antagelse bør være i den Kraft, at den strax kan tages i Brug, og kan udholde Tjenesten en heel Deel Aar.

ad § 9.

Denne § indeholder Bestemmelser om, at Mynstringscommissionen skal taxere enhver Hest, der er indsat i Nummer, og naar det i Slutningen hedder, at Taxationssummen ikke maa overstige Gjennemsnitsprisen, der er betalt af Remontecommissionen for de i det foregaaende Aar indkjøbte Heste, er saadant skeet, fordi det Offentlige efter § 18 er pligtigt til at skaffe Districtet udbetalt Taxationsværdien, naar Hesten, medens den er til Tjeneste, døer, forkommer eller beskædiges, men Prisen bør da formeentligen ikke sættes høiere, end Militair-Etaten selv har været istand til igjennem Remontecommissionen at skaffe brugbare Heste.

ad § 10.

Det er naturligt, at de Heste, ethvert Udskrivningsdistrict har at stille, udenfor Tjenestetiden holdes i selve Districtet, hvor sammes Bestyrelse rettest og bedst kan føre Tilsyn med dem, og en dertil sigtende Bestemmelse er optagen i Paragraphens første Deel. Med Hensyn til Paragraphens sidste Deel bemærkes, at den Frihed, Udrederne hidtil, cfr. Placat 20de April 1819 § 4, have havt til at sælge eller ombytte de i Nummer staaende Heste, maatte nødvendigviis være skadelig for Militairetaten, da Regimentet derved ideligt fik nye uøvede og altsaa foreløbig mindre brugbare Heste. Den Omstændighed, at en Hest antages og indbrændes som Cavallerihest, giver den strax en høiere Salgsværdi, og var for mangen Udreder et virksomt Middel til at benytte sig af den ved Loven hjemlede Frihed. Naar imidlertid Udrædelsespligten overgaaer paa Communerne, skjønnes der ingen Betænkelse ved at optage saadan Frihed, da Communerne dog ei kunne gjøre Regning paa at skaffe sig Fordeel ved Hestepningen, hvorimod det snarere antages at være i deres egen Interesse, at de indbrændte Heste blive staaende i Nummer saalænge som muligt.

ad § 11.

Denne Paragraph indeholder Bestemmelser om Behandlingsmaaden, som skal ydes Districtshestene, saalænge de ikke ere til Tjeneste. Det er navnligt anseet fornødent at bestemme, at Hestene hele Aaret igjennem fodres paa Stald med tørt Foder, for til enhver Tid at være brugelige for Armeen, da Græsset mangler de Kræfter, som Kjernen skal give dem. Den med Græs fodrede Hest er tung, slau og opfyldt med vandagtige Vædske, samt udsættes paa den frie Mark for en skadelig Indvirkning af den brændende Sol og det slette Veir.